

Royalt besøg i Munkebo

Hendes majestæt træder ind på scenen

Sikke dog en masse mennesker I er samlet her, og så på den beskedne mængde plads. Det er næsten som at komme ned i køkkenet på Amalienborg – har jeg hørt, jeg kommer der ikke selv.

Jeg er kommet for at kaste en passende mængde glans over dette festlige arrangement, i anledning af revyens 40 års jubilæum. Sikke en bedrift, og vittighederne er stadig de samme som dengang. 40 år - det er noget af en præstation, må man sige – jeg minder lige beskedent om, at jeg var i mit virke i 52 år. Siger det bare.

Jeg syntes et 40 års jubilæum skulle fejres med manér, og jeg ville derfor have inviteret et par firsårig med fra hver kommune til fejringen i dag, det var mit ældste barnebarn der gav mig ideen, men det blev desværre ikke til noget. Der var ingen der turde begive sig ud i det odenseanske oplag efter mørkets frembrud, selv ikke dem fra Kerteminde, og de er ellers vant til lidt af hvert!

Jeg må rigtig nok huske at rose Munkebo revyen for ikke lave parodier på mig, og hvis de endelig gør det, så gør de det virkelig godt, og meget respektfuldt! Det kunne andre lære noget af. Hvad jeg ikke har skulle stå model til fra Ulf Pilgaards side! Det var sandelig på tide at han gik på pension. Nu venter jeg bare på Preben Kristensen gør det samme. Måske kan vi lave en lille klub for pensionerede Margrether?

Tilværelsen som pensionist er i øvrigt slet ikke så afslappende som jeg have troet. Nu skulle der pimpes rødvin, dases og males et enkelt maleri en gang imellem, mente jeg, men næh nej, De kan tro at jeg tog fejl! Der er hele tiden noget at gøre, som bedsteforælder; for eksempel skal Frederiks tvillinger hentes fra skole hver dag, og midt om natten ringer Christian om jeg vil hente ham på Crazy Daizy, og så er skal vi lige alle mulige steder rundt i København for at sætte hans venner af også. Godt Store Krone, min fars gamle Rolls Royce, er så rummelig. Josephine henter jeg fra dans om torsdagen, og når FCK spiller på hjemmebane, vil Frederik gerne køres, så han kan få sig en fadbamse eller to. Mary nægter at køre ham i ladcyklen, han kan ikke sidde stille. Joakim ringer i tide og utide, og vil have mig til at hjælpe i deres nye hus. Han er altså ikke særlig handy, så i sidste uge var det Marie og jeg der satte tapet op i spisestuen. Åh Gud, jeg havde helt glemmt at komtesse Athena skal konfirmeres i år – så skal jeg have skrevet en lille sang til hende. Det er sandelig hårdt at være pensionist!

Jeg husker tydeligt sidst jeg var i Munkebo, der skulle jeg døbe et skib. Tænk at jeg skulle døbe et skib med et så ordinært navn som Emma. Havde skibet så heddet noget spændende, for eksempel ”Le Royal”, ”Monpezat” eller noget tilsvarende franskklingende, så havde det endda kunne gå, men Emma...!?! Utroligt hvad man bliver budt som royal.

Til gengæld var der ikke noget ordinært over champagnen, det var de dyre dråber der var fundet frem der. Det kunne jeg simpelthen ikke få over mit hjerte at øde bort på et skib.

Der var heldigvis ingen der så at jeg byttede flasken ud med en jeg havde med hjemmefra. Det var

noget af min kære Henrys hjemmebryg. Frygtelig hobby han havde der. Han var en dejlig mand, men det var noget afskyeligt sprøjt han fik fremavlet på vores lille franske landsted. Der var sikkert har undrede sig over at champagnen var rød, og lugtede af overgæret rødvin.

Hvis jeg virker en smule rastløs, så er det fordi jeg er holdt op med at ryge. Man kan selvfølgelig spørge sig selv hvorfor i alverden en person på min alder holder op med at ryge, er det næsten besværet værd, fristes man til at spørge, og dertil vil jeg helt klart sige nej, det er det faktisk ikke. Men ser De, den lille døgnkiosk Ossama havde henne på hjørnet, er blevet udkonkurreret af en Netto, og der nægter jeg simpelthen at købe mine smøger, og de giver heller ikke kredit som Ossama gjorde, sår'n sidst på måneden.

Jeg har overvejet at begynde at date igen, nu hvor min elskede Henry ikke er her mere, men det er ikke nemt for en person i min position. Der er hyggeligt på Damhuskroen, men udvalget er unægtelig nok temmelig ordinært og jovialt.

Jeg må hellere se at komme hjem igen, jeg har klaget over ejendomsvurderingen af Amalienborg. Vil de tænke dem, alene vurderingen af grunden er steget med mere end 25%! Med min beskedne apanage, ved jeg virkelig ikke om jeg har råd til at blive boende. Det ender med at jeg bliver nødt til at flytte permanent ind i Chateau de Caix. Franskmænd går heldigvis ikke så meget op i det med beskatning af fast ejendom. Mon ikke Barfoed er interesseret i at købe Amalienborg og indrette det til studieboliger og med fredagsbar i tjenesteboligen?

Vi ses til 50 års jubilæet

Søren Elsner Knudsen, 2024